

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. L. K.**, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 624/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. MMB/0225773/2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2025, č. j. 33 A 24/2024-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Úřadu městské části Brno – Nový Lískovec (dále též „úřad městské části“) byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále též „přestupkový zákon“). Toho se žalobce dopustil úmyslným hrubým jednáním tím, že dne 8. 5. 2023 v době od 7:58 hod. do 8:02 hod. před domem na ulici X při předávání nezletilých dětí před nimi opakovaně nazval L. K. (dále též „svědkyně“) „kurvou“, dále ji před dětmi slovně urážel, kdy směrem k dětem o ní hovořil jako o „svini“. K synovi pronášel urážlivé výroky vůči současnému partneru L. K.: „*Hele jestli na tebe půjde ten čurák, kopni ho do kouli...*“. Dále vůči L. K. naznačoval fyzický útok tím, že se slovy: „*Nespadne ti mobil?*“ postupně dvakrát rukou naznačoval úder směrem k ní. Směrem k dětem se o jejich matce L. K. vyjádřil: „*Podívejte, ta svině si myslí, že o ní nebudeme mluvit jako o kurvě.*“

[2] Za tento přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 7 odst. 4 písm. b) přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 5.000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč.

[3] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí úřadu městské části potvrdil.

[4] Nadepsaným rozsudkem pak Krajský soud v Brně zamítl žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku a předcházejícího soudního a správního řízení. Správní orgány soustavně porušovaly ústavní i zákonné imperativy vyplývající z čl. 7 odst. 1, 36 a 40 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 3 písm. a) evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 2 odst. 1 a 4, § 50 odst. 3, 51 odst. 1 a 2, § 56 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Krajský soud tato pochybení nenapravil. Správní orgány ignorovaly zásadu presumpce neviny a výkladu v pochybnostech ve prospěch stěžovatele a pochybily v rámci dokazování, zejména při výslechu svědkyně a přehrání nahrávky zachycující jednání stěžovatele. Krajský soud se nevypořádal s námitkami stěžovatele a jeho odůvodnění je nedostatečné, neboť neuvádí podklady, z nichž zjistil rozhodné skutečnosti.

[6] Videonahrávku lze interpretovat i jiným způsobem, než jak činí správní orgány a krajský soud. Svědkyně předem zamýšlela vyvolat konflikt. Již na samém počátku jí přitom byl explicitně sdělen nesouhlas s tímto svévolným nahráváním. Videonahrávka nezletilých byla pořízena nezákonným způsobem, v řízení tedy neměla být vůbec provedena k důkazu a nelze z ní v neprospěch stěžovatele vycházet. Svědkyně dlouhodobě nahrávala předávání nezletilých v rozporu se zákonem a nahrávkami stěžovatele zastrášovala a vydírala.

[7] Jednání stěžovatele popsané slovy: „*dále L. K. naznačoval fyzický útok tím, že se slovy: Nespadne ti mobil? Postupně rukou dvakrát naznačoval fyzický úder směrem k ní*“, bylo jednáním v nutné obraně směřující k zabránění útoku na zákonem chráněný zájem, resp. jednání k ochraně dětí, učiněné navíc po předchozím explicitně vyjádřeném nesouhlasu s dalším prováděním nahrávání. Krajský soud ani správní orgány se s tímto nevypořádaly.

[8] Postih stěžovatele je porušením práva na ochranu soukromí a rodinného života ve smyslu čl. 10 Listiny. Správnímu orgánu není nic do toho, co si v rámci soukromého hovoru řekne otec se svými dětmi. Kriminalizace toho jednání úřadem městské části je zásahem veřejné moci do soukromého a rodinného života stěžovatele a obou dětí. K řešení rodinných otázek primárně slouží nástroje soukromého práva, nikoli správní trestání. Rozhodnutí správních orgánů porušuje též čl. 17 Listiny základních práva svobod, zaručující svobodu projevu. Výroky kladené stěžovateli za vinu nadto mají reálný skutkový základ. Jedná se o výroky svědkyně vyprovokované, a jde tedy o tzv. vyprovokovanou odvetnou funkci svobody projevu (counterattack).

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud i žalovaný se s veškerou argumentací stěžovatele řádně vypořádali a poukázal na závěry uvedené v jejich rozhodnutích. Se závěry krajského soudu se ztotožnil.

[10] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že se v ní žalovaný věcně nevypořádal s podstatou jeho námitek. Žádný z rozhodujících orgánů nedostal požadavkům uvedeným v nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 743/25. Z jejich rozhodnutí je naopak patrná snaha shledat stěžovatele vinným.

pokračování

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Předtím, než přistoupí k meritornímu projednání věci, posoudí kasační soud ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zda je splněna podmínka přijatelnosti dle § 104a odst. 1 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení se pro nepřijatelnost odmítne stížnost, jež svým významem podstatně nepřevyšuje zájmy stěžovatele.

[13] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[14] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[15] Stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho, že se krajský soud některými jeho argumenty zabýval nedostatečně. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že krajský soud vystihl podstatu věci, své závěry přehledně, srozumitelně, pečlivě, logicky a řádně zdůvodnil a vypořádal se s veškerou relevantní argumentací stěžovatele. Soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, shodně nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68).

[16] Stěžovateli je na místě přisvědčit, že krajský soud v rozporu s obsahem správního spisu konstatoval, že v dané věci vypovídali dva svědci, přitom Ing. B. nikdy nebyl v dané věci vyslechnut jako svědek. Toto dílčí pochybení krajského soudu však nemá vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu, neboť krajský soud zcela správně konstatoval, že přestupkové jednání stěžovatele jednoznačně vyplývá z pořízené videonahrávky, kterou shledl a která je stěžejním důkazem. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovateli, že

se krajský soud neseznámil se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a dopouští se bez reálného podkladu spekulací v neprospěch stěžovatele. Krajský soud též správně uvedl, že ve správním spisu je doloženo, že již v minulosti docházelo při předávání nezletilých dětí mezi stěžovatelem a svědkyní ke konfliktům. Tato skutečnost vyplývá z listin založených ve správním spisu (např. z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2022, č. j. 121 Nc 2601/2021 – 415, kde je zmíněna na str. 11). Odkaz krajského soudu na obsah správního spisu nepředstavuje stěžovatelem vytýkané nepřípustné souborné skutkové zjištění ani nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož v soudním řízení správním platí, že obsah správního spisu není považován za důkaz ve smyslu § 52 s. ř. s. Toto pravidlo vychází z toho, že správní spis je obrazem přezkoumávaného správního řízení a dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

[17] Stěžovatel byl přítomen výsledku svědkyně a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se vyjádřil k procesu dokazování a shromážděným podkladům. V tom, že správní orgán prvního stupně při jednání stěžovatele neseznámil s průběhem dosavadního řízení, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nespatřuje pochybení, neboť stěžovateli muselo být známo, a nebylo proto potřeba jej podrobně informovat o obsahu správního spisu. Z rozhodnutí úřadu městské části je navíc zřejmé, na jaký konkrétní minulý případ odkazoval, neboť uvedl, že rozhodnutí o předchozím přestupku stěžovatele nabylo právní moci dne 10. 7. 2023.

[18] S námitkami stěžovatele stran výsledku svědkyně se krajský soud řádně vypořádal zejm. v bodech 45 a 46 svého rozsudku, přičemž kasační soud nesdílí přesvědčení stěžovatele, že tak učinil formálně a nepřesvědčivě. Námitka stěžovatele, že úřad městské části zaznamenal výpověď svědkyně pozměněnou není důvodná, neboť stěžovatel byl výsledku svědkyně přítomen a svým podpisem stvrdil, že s textem protokolu o výsledku svědkyně souhlasí. Nahlížení svědkyně do poznámek při výsledku nebylo v rozporu se zásadou přímosti, neboť správní orgány při posouzení věci nevycházely z těchto poznámek, ale z výpovědi svědkyně a především pak z videozáznamu, který pořídila. Z ničeho nevyplývá, že by úřad městské části při provádění důkazu výsledkem svědkyně postupoval účelově a nezákonně, jak uvádí stěžovatel.

[19] Tvzení stěžovatele, že úřad městské části svědkyni seznámil s dosavadní procesní obranou stěžovatele, aby se k ní mohla vyjádřit, nemá oporu v protokolu o výsledku svědkyně. Z protokolu dále vyplývá, že stěžovatel namítal, že se svědkyně po položení otázky radila s podpůrkyní, nikoli to, že tak skutečně bylo. Otázka, u níž stěžovatel namítá, že se po jejím položení svědkyně radila s odpůrkyní zněla: „*Máte nějaký bližší vztah k někomu ze členů komise (myslím tím vztah sexuální)?*“. Tato otázka s předmětem věci (prokázání a posouzení deliktního jednání stěžovatele) nesouvisí a je zřejmé, že stěžovatel se jí zjevně snažil svědkyni vyvést z míry. I kdyby se tedy svědkyně skutečně radila s podpůrkyní po položení této otázky, nemělo by to vliv na tu část výpovědi svědkyně, která je pro posouzení věci relevantní, neboť se týká jednání stěžovatele.

[20] K námitce, že stěžovatel k prokázání svých tvrzení označil důkazní prostředek (audionahrávku, kterou stěžovatel pořídil s vědomím úřadu městské části na svůj mobilní telefon), který však byl krajským soudem ignorován, Nejvyšší správní soud poznamenává,

pokračování

že ze spisu krajského soudu nezjistil, že by stěžovatel takový důkazní návrh učinil. Pokud stěžovatel namítá, že tento důkaz opomenul žalovaný, je tato námitka nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoli mu v tom nic nebránilo.

[21] K dokazování videozáznamem, resp. jeho použitelností jako důkazu ve správním řízení se krajský soud vyjádřil v bodech 30 až 38 svého rozsudku. Krajský soud stěžovateli přisvědčil, že pořízením videonahrávky bylo dotčeno právo na soukromí zaznamenaných osob ve smyslu čl. 7 odst. 1 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod, poněvadž všechny osoby jsou na nahrávce jednoznačně identifikovatelné a současně je zřejmý i obsah jejich verbálních projevů. S ohledem na individuální okolnosti projednávané věci však dospěl k závěru, že tento zásah lze z ústavněprávního hlediska posoudit jako přípustný, neboť sleduje plně legitimní a rovnocenně chráněné cíle. *„Vznik videonahrávky byl jednak vyvážen ochranou osobnostních práv svědkyně (zejm. právem na nedotknutelnost osoby a ochranou důstojnosti a cti), jednak jej dostatečně odůvodňuje též zájem společnosti (státu) na eliminaci protiprávních jednání.“* Krajský soud řádně a zcela správně poměřil právo zaznamenaných osob na soukromí s ochranou osobnostních práv svědkyně a zájmem společnosti na eliminaci protiprávních jednání. Tento střet chráněných práv a zájmů vyhodnotil z ústavněprávního hlediska tak, že zásah do práva na soukromí zaznamenaných osob je přípustný, neboť sleduje plně legitimní a rovnocenně chráněné cíle. Krajský soud uzavřel, že *„videonahrávka byla v řešené věci pořízena ústavně konformním způsobem, a tudíž ji bylo možné použít jako důkaz v řízení o přestupku. Na tomto závěru přitom nemohou nic změnit ani četné odkazy žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu, z nichž žádné po skutkové stránce neodpovídá okolnostem nynější věci.“*

[22] Závěry krajského soudu ohledně použitelnosti předmětného videozáznamu jsou řádně, srozumitelně a logicky zdůvodněné, přičemž krajský soud vycházel z relevantní judikatury Ústavního soudu (nálezy ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 1774/14, ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. I. ÚS 3253/13, ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. I. ÚS 3991/13, usnesení ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. II. ÚS 3098/17, plenární nálezy ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, a ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96) a Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009–119, a ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. 2 As 45/2010-68). Nejvyšší správní soud se posouzením ze strany krajského soudu plně ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje. Ze strany krajského soudu nedošlo ke stěžovatelem spatřovanému odchýlení se od judikatury Ústavního soudu. Krajský soud vycházel při posouzení věci ze skutkových okolností případu, komplexně je posoudil, a není tedy pravdou, že bez dalšího akceptoval pořizování videozáznamu svědkyní. Stěžovatel se proto mylí, že by závěr krajského soudu vedl ke zcela nepřijatelnému závěru, že všechny osoby by se mohly vzájemně systematicky a dlouhodobě sledovat a monitorovat, jelikož by to teoreticky mohlo napomoci k objasnění případného protiprávního jednání. V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na jednání stěžovatele se v posuzované věci jednoznačně jednalo o situaci, kdy právo stěžovatele na ochranu soukromí nemohlo převážit nad právem svědkyně na ochranu osobní integrity a cti a zájmem společnosti na pokojném občanském soužití. Nelze proto stěžovateli přisvědčit ani v tom, že v řízení neměl být videozáznam vůbec proveden k důkazu a pokud se tak i přesto stalo, nelze z něj v neprospěch stěžovatele vycházet.

[23] Pokud oprávněná úřední osoba úřadu městské části nezaprotokolovala při provádění důkazu shlednutím videozáznamu jednání stěžovatele, co smysly vnímala z předmětné videonahrávky, nemá to za následek porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces. Jak totiž přílehlavě konstatoval krajský soud, stěžovatel nebyl zbaven možnosti se k obsahu videonahrávky kvalifikovaně vyjádřit. O provedení důkazu přehráním audiovizuálního záznamu byl dne 14. 9. 2023 pořízen protokol, stěžovatel byl tomuto úkonu přítomen a podal k přehranému záznamu obsáhlé vyjádření. To projednávaný případ podstatně odlišuje od věci, v níž Ústavní soud rozhodl nálezem sp. zn. IV. ÚS 1247/20. Obsah videozáznamu je v rozhodnutí úřadu městské části přesně popsán, je zcela jednoznačný (zachycuje jednání a výroky stěžovatele). Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že mu nemohlo být zřejmé, jaká zjištění správní orgán učinil, a nemohl se tedy k nim adekvátně vyjádřit. Vzhledem k jednoznačnému obsahu videozáznamu hodnotí Nejvyšší správní soud jako účelové tvrzení stěžovatele, že mu nebylo a ani nemohlo být v té době známo, jak jej úřad městské části vnímá a co z něj považuje za podstatné.

[24] Z předmětného videozáznamu je patrné, že to je stěžovatel, kdo se chová ke svědkyni útočně, naprosto nevhodně a velice vulgárně, navíc v přítomnosti dětí. Žádná účelovost ze strany svědkyně, resp. předem zamýšlená provokace celého konfliktu, v jednání svědkyně na videozáznamu nevyplývá. Stěžovatelem zmíněná tenze zřejmá na obou dětech podle Nejvyššího správního soudu nebyla způsobena jednáním svědkyně, nýbrž chováním stěžovatele.

[25] Pouze pro úplnost tak Nejvyšší správní soud k této argumentaci stěžovatele uvádí, že mu nelze přisvědčit, že nahrávání dětí je zdrojem a příčinou konfliktní situace. Ani případná nervozita, nesouhlas, stres, či z frustrace z pořizování videozáznamu při předání dětí totiž stěžovateli nebránila se při předání chovat slušně a věcně, resp. neomlouvá jeho hrubé a vulgární chování. Poukaz stěžovatele na psychosomatické dopady nahrávání na děti s posuzovanou věcí nesouvisí. Závěr krajského soudu, že jednání stěžovatele v danou chvíli nepředcházely žádný útok či provokace svědkyně (body 41 a 53 rozsudku), je zcela správný, neboť z videozáznamu je zřejmé, že to je stěžovatel, kdo od počátku komunikuje konfliktním způsobem. Nejvyšší správní soud má stejně jako krajský soud za to, že obava svědkyně z konfliktních situací při předávání dětí (které již předtím nastaly) odůvodňuje snahu zdokumentovat chování stěžovatele. Nesouhlasí proto se stěžovatelem, že šlo ze strany svědkyně o zamýšlenou provokaci.

[26] Jednání stěžovatele popsané slovy: „*dále L. K. naznačoval fyzický útok tím, že se slovy: Nespadne ti mobil? Postupně rukou dvakrát naznačoval fyzický úder směrem k ní.*“, nelze považovat za jednání v nutné obraně, neboť chybí protiprávnost jednání (pořizování záznamu), proti kterému se stěžovatel vymezoval.

[27] Stěžovatel své jednání v kasační stížnosti rozdělil na tři dílčí jednání a požaduje, aby naplnění skutkové podstaty, včetně úmyslu bylo posuzováno ke každému dílčímu jednání samostatně. K tomu postačuje uvést, že z videozáznamu je zřejmé, že jednání stěžovatele jako celek, i jeho dílčí části jsou ve formě úmyslu a naplňují skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 přestupkového zákona. Vulgární a urážlivé výroky stěžovatele adresované svědkyni a jejímu partnerovi a jeho další jednání tvoří jeden celek, vzájemně spolu souvisí a není žádný důvod k tomu je hodnotit odděleně a

pokračování

dovozovat zavinění ve vztahu ke každému dílčímu jednání zvlášť. Svědkyně u výsledku vysvětlila, že stěžovatel jejího současného partnera běžně oslovuje „čurák“, a z kontextu věci je tedy jasné, koho tím myslel. Souvislost, ve které byl výrok pronesen, byla tedy zřejmá. Stěžovatel nemá pravdu, že absentuje jakékoli zdůvodnění, jak bylo ohledně tohoto jednání dovozeno zavinění ve formě úmyslu, neboť správní orgány konstatovaly, že verbální útok na jiného člověka s naznačováním fyzického útoku nemůže být skutkem nedbalostním, ale jednáním v úmyslu přímém. Tomuto závěru není co vytknout.

[28] Kasační soud se ztotožňuje i s úvahami krajského soudu, že jednání stěžovatele může negativně ovlivnit psychický, emoční a sociální vývoj dětí. Chování stěžovatele je natolik hrubé a vulgární, že o jeho negativním vlivu na děti nelze mít pochyby. Zachycené jednání stěžovatele je pro děti jasně stresující, což je patrné z jejich výrazu. Stěžovatel je jejich otec a jeho vulgární, útočné a neurvalé jednání vůči jejich matce pro ně představovalo psychickou zátěž. V posuzované věci se správní orgány ani krajský soud nezabývali komplexním posouzením rodinných vztahů stěžovatele, jeho bývalé manželky (svědkyně) a jejich nezletilých dětí. Proto se ani krajský soud nemohl vyjadřovat k tvrzení stěžovatele, že jednání svědkyně má na psychický stav a vývoj dětí rovněž negativní vliv. Argumentace vznesená stěžovatelem v souvislosti s jeho tvrzením, že jej svědkyně spolu s nezletilými dětmi soustavně nahrávala již od ledna 2021, není pro posouzení věci relevantní, neboť jejím předmětem je posouzení jednání stěžovatele při předání dětí dne 8. 5. 2023. Nejedná se proto o pochybení, jestliže se krajský soud k této argumentaci výslovně nevyjádřil.

[29] Krajský soud se řádně a správně vypořádal s argumentací týkající se práv stěžovatele a dětí na ochranu soukromí a života ve smyslu čl. 10 Listiny v části rozsudku, v níž se zabýval použitelností videonahrávky jako důkazu ve správním řízení. Také žalovaný se stěžovatelem namítaným zásahem do soukromí zabýval, když se ztotožnil s názorem úřadu městské části, že právo na ochranu soukromí stěžovatele nemohlo převážit nad zájmem ochrany zákonem chráněného práva na klidném občanském soužití, obzvláště pak v situaci, kdy byly přestupkovému jednání stěžovatele přítomny nezletilé děti. Ani to, že stěžovatel některé ze svých hrubých, vulgárních a urážlivých výroků adresoval primárně dětem, nic nemění na tom, že se těmito výroky vůči jiným osobám dopustil jiného hrubého jednání podle § 7 odst. 1 písm. c) bod. 4 přestupkového zákona. Stěžovatel se proto mylí, když má za to, že se jednalo o soukromý hovor s jeho dětmi.

[30] Krajský soud nepominul ani argumentaci stěžovatele ohledně ochrany svobody projevu, neboť v bodu 37 kasační stížností napadeného rozsudku konstatoval, že „svoboda projevů má své meze a jelikož žalobce v posuzované věci vůči svědkyni použil řadu výrazů silně vybočujících z mezí běžné mezilidské komunikace (výrazy „kurva“ a „svině“ rozhodně nejsou součástí konvenční mluvy), bylo namístě, aby orgány veřejné moci zasáhly a vedle veřejných subjektivních práv svědkyně chránily i zájem demokratické společnosti na pokojném občanském soužití, který byl jednáním žalobce narušen.“ Také s tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Použití slov „kurva“ či „svině“ nepředstavovalo v kontextu řešené věci pouze kritiku vzhledem k dřívějšímu chování svědkyně, ani se nejednalo o jistou formu nadsázky, jak se domnívá stěžovatel.

[31] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedošlo k porušení stěžovatelem namítaných ustanovení Listiny základních práv a svobod, Evropské úmluvy

o ochraně lidských práv a správního řádu. Krajský soud věc posoudil zcela správně v souladu s relevantní judikaturou Ústavního a Nejvyššího správního soudu. Správní orgány se nedopustily stěžovatelem vytýkaných pochybení. Nejvyšší správní soud uzavírá, že ve své podstatě se jedná o jednoduchou věc, kdy se stěžovatel dopustil nadměru sprostým jednáním proti svědkyni za přítomnosti svých nezletilých dětí přestupku, který mu byl prokázán a byl za něj proto po právu potrestán. Přehršel námitek oděných stěžovatelem do sofistikovaného roucha ústavněprávní argumentace na tom nemůže nic změnit.

[32] Krajský soud věc rozhodl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která není rozporná a není ji třeba překonat s ohledem na její nesprávnost. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné hrubé pochybení krajského soudu, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nelze tedy shledat, že by kasační stížnost podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu